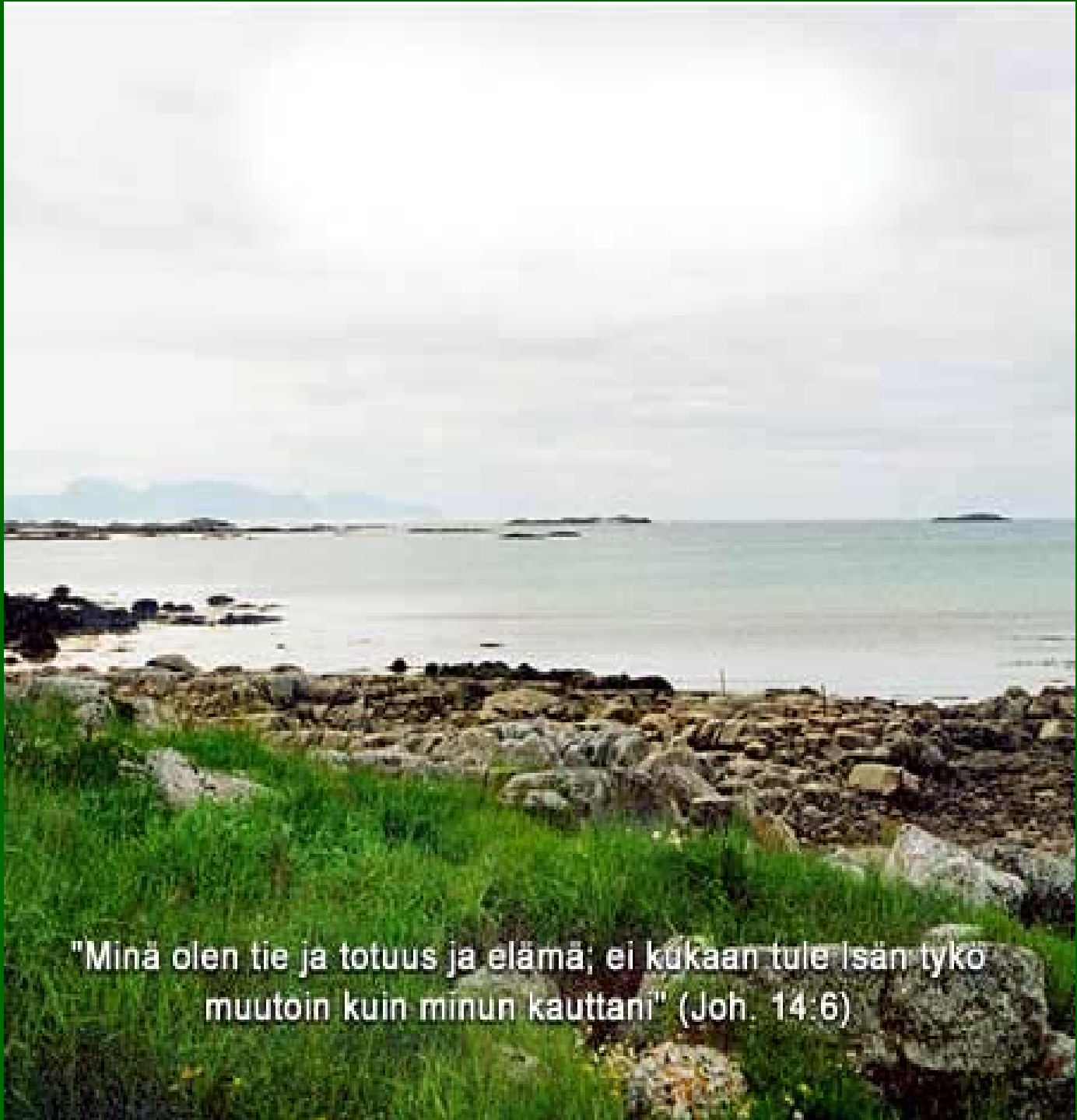

Armo & Totuus

No. 1 / 2003

"Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö
muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6)

Sisältö No. 1 / 2003

- 2 **Kuinka murhaaja pelastui / Lorne E. McBain**
- 3 **Taakankantajat / John Grant**
- 4 **Jobin kirjan opetukset / William MacDonald**
- 7 **Seurakunnan todistuksen perustus / Jim Allen**
- 13 **Yhteys Kristukseen – päämäärämme / Charles Coates**
- 15 **Kansasin senaatin avajaiset / Joe Wright**

Keitä me olemme?

Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,

että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottavana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.

että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.

että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.

että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.

että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehtoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.

että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.

että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.

että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.

että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.

että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.

että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

Bruce Cottrill
Yrjönkatu 2 A 5
05900 Hyvinkää
puh. (019) 450 394
e-mail: arthur.cottrill@pp.inet.fi
web: <http://www.JeesusOnHerra.com>

Kuinka murhaaja pelastui

Kesällä 1955, kun veljeni Norman Crawfordin kanssa pidimme telttakokouksia Fremontissa, Ohiossa, vierailin osavaltion vankilassa, missä tapasin Samuel Tannyhillin. Hän oli ollut lainrikkoja jo 11 vuotiaasta lähtien, ja nyt 26 vuotiaana, hän oli murhaaja.

Kun hän keskusteli kanssamme sellinsä kaltereiden läpi, tunsin vetoa tuon miehen puoleen. Hänelle oli aiemmalla kerralla annettu Uusi testamentti, ja hän alkoi kysellä joitakin erittäin älykkäitä kysymyksiä, mikä paljasti sen tosiasian, että hän etsi Raamatusta. Kun jätimme vankilan, huomautin, etten olisi ollenkaan yllättynyt, jos tämä mies pelastuisi.

Oikeudenkäyntinsä ja sähkötuolissa Ohion valtion kuritushuoneella teloitettavaksi tuomitsemisensä jälkeen hänet laitettiin kuoleman jonoon. Päädyttyään tuohon lohduttomaan selliin, hän löysi Kristuksen Pelastajanaan ja hänen kirjeensä ystävilleen julkaistiin Fremontin sanomalehdessä:

"Rukoilin paljon, mutta rukoukseni eivät koskaan päässeet sellini ulkopuolelle. Pyysin apua, mutta roikuin molemmin käsin kiinni maailmassa. Kolmen päivän ajan maan päällä ei ollut epätoivoisempaa sielua kuin minä. Rukoilin ja itkin ja rukoilin uudelleen, mutta tulin vain yhä epätoivoisemmaksi.

Marraskuun 4:nä, 1955, yritin vielä kerran tavoittaa Jumalaa, joka saattaisi antaa minulle mielenrauhan. Menin polvilleni ja sydämestäni tunnustin täydellisen syntisyyteni ja heittäydyin Jumalan armon varaan ja silloin minä täydellisesti ymmärsin Jumalan rakkauden Hänen antaessaan Poikansa minun tähteni. Sinä yönä nukuin ensi kertaa moneen päivään rauhallisesti ja seuraavana aamuna todistin vankitovereilleni, että Jeesus oli pelastanut minut. Minua kuuli eräs vartija, joka kertoi myös olevansa pelastettu, ja hän rohkaisi minua jatkamaan Kristuksesta todistamista. Olen nyt sellissä kuoleman jonossa, mutta olen paljon vapaampi täällä, kuin koskaan kaduilla ollessani. En yhtään pelkää kuolemaa, koska se on vain askel lähemmäksi Jeesusta."

Kääntymyksensä jälkeen hän kirjoitti oikeuden nimeämälle asianajajalleen, että hän oli pelastunut eikä halunnut tämän ajavan hänen asiaansa, koska hän oli syyllinen ja oli alistunut kohtaloonsa. Otteet kahdesta hänen asianajajalleen kirjoittamastaan kirjeestä paljastavat hänen kasvunsa armossa.

"Luotan siihen, että tämä kirje toimii ilmoituksena sinulle sekä oikeusistuimelle, että tästä päivästä lähtien sinun palveluksiasi asianajajani ei enää tarvita. Elämäni annan Jumalalle ja niin tehden luovun maailmasta täydellisesti. Koko elämäni olen etsinyt vain yhtä asiaa, mielenrauhaa. Sen olen löytänyt Jeesuksessa Kristuksessa. Vihoviimein, kuoleman varjon alla, olen löytänyt sellaista mitä en löytänyt 26 vuoden palveluksessani Saatanalle. Jumalan pyhä Poika on tehnyt tarjouksen kaikille ja olen iloinen ja kiitollinen sanoessani, että olen siinä joukossa.

En voi olla niiden joukossa, jotka taistelevat oikeuksiensa puolesta... voin vain yksinkertaisesti luottaa Jumalaan kaikesta sydämestäni ja pyytää, että Hänen tahtonsa tapahtuu...lukemalla Jumalan sanaa, näkee selvästi, että moni mies otti jotakin sellaista, mitä ei voinut palauttaa takaisin. Kain otti elämän kateuden takia, Mooses säälistä, Daavid himosta ja Paavali vihan takia. Oliko kellään näistä hyvää juttua vietävänä oikeuteen? Minusta ei! Jumalan silmissä minä en millään tavalla poikkea näistä miehistä."

Monissa sanomalehdissä julkaistiin kirje, jonka Tannyhill kirjoitti aiemmalle ystävälleen, joka myös odotti teloitusta Länsi-Virginiassa. "Olen kaveri, joka tietää miltä sinusta tuntuu, koska minä myös odotan vuoroani kuolla murharikoksen vuoksi, ja olen sellissä numero kolme Ohion valtion vankilassa, Columbuksessa, Ohiossa. Koska me jaamme saman kohtalon, olen kiinnostunut tietämään, josko olet löytänyt Jeesuksen Pelastajanasi? Me olemme olleet pahoja miehiä, mutta kaikki mitä meillä nyt on, on numero ja päivämäärä kuolla; mutta ei sillä, miten elämämme aloitimme tai elimme sitä, ole mitään merkitystä, vaan pääasia on, kuinka me päätämme elämämme."

Samuel Tannyhill teloitettiin marraskuussa 1956. Hän meni kuolemaansa siunatussa varmuudessa, että hän olisi Kristuksen kanssa ikuisesti. Saakoon pelastumaton lukija ymmärtää, että Jumalan armo on ojennettu kaikille syntisille! "*Tässä ei ole erotusta...sillä yksi ja sama on kaikkien Herra, rikas antaja kaikille, jotka Häntä avuksi huutavat*" (Room. 10:12-13).

Lorne E. McBain

Taakankantajat (2 Aik. 34:13)

Kuningas Joosia oli aikaansaanut suuren herätyksen aallon Juudassa. Hänestä oli tulossa sen kuningaskunnan viimeinen jumalallinen hallitsija ja hän kävi käsiksi tähän tehtävään energisesti ja innokkaasti. 18:nä hallitusvuotenaan (hän oli 26 vuotias) hän antoi määräyksen Herran huoneen kunnostuksesta ja asetti virkamiehiä tähän valtavaan tehtävään. Nämä vanhemmat miehet eivät kuitenkaan voineet ottaa huolekseen näin suurta projektia itse, joten he palkkasivat "taakankantajia" suorittamaan työn. Nämä nimeltä tuntemattomat miehet uurastivat päivittäin, uhraten hikeä ja työvoimaa huoneen korjauksiin. Emme tiedä heidän henkilöllisyyttään, mutta Herra tietää, ja he tulevat saamaan palkintonsa.

He seurasivat hyviä perinteitä uurastaessaan työssään. Salomon hallintokauden aikana oli 70,000 taakankantajaa asetettuna Jumalan huoneen alkuperäiseen rakentamiseen (2 Aik. 2:18). He antoivat hyvän esimerkin myös muille, koska myöhemmin aikoina, Nehemian hallinnon alla, taakankantajia osallistui Jerusalemin muurien jälleenrakentamiseen (Neh. 4:10).

Kuinka merkityksettömiltä yksilöinä jokaisen Joosian taakankantajan on täytynyt näyttää omissa silmissään! Kenestäkään heistä ei ole mainittu mitään merkittävää, eikä kukaan heistä saanut mitään erityistä mainintaa tekemästään työstä. He olivat työntekijöitä, jotka uurastivat auringon poltteessa, jotka jatkoivat työntekoa jopa silloin, kun heillä oli omia ongelmia, jotka olisivat estäneet vähempivoimaisia miehiä, ja jotka kieltäytyivät antamasta periksi, kun työ uuvutti heidät. He eivät istuneet lepäämään ja oikeuttaneet laiskuuttaan tekosyillä, että Daavidin, Salomonin ja jopa Hesekielin suuret päivät olivat ohitse, eivätkä sellaiset ajat enää koskaan voisi palata. Nämä olivat Jumalan viimeisen suuren rakennusprojektin hiljaisia sankareita ennen orjuuteen viennin pimeitä päiviä. He tarttuivat lujasti kiinni mahdollisuuteen, joka ei enää koskaan toistuisi heidän elinaikanaan.

Eikö tämä ole yhtä totta tänäkin päivänä? Hyvin harvat niistä, jotka palvelevat Herraa Jeesusta on tunnettu merkittävänä miehinä ja naisina. On uskollisia sieluja, jotka eivät välttämättä koskaan tee kaikkien tietämiä "urotekoja", mutta jotka ovat taakankantajia seurakuntakeskeisessä työssään Herralle. He kantavat vastuuta olkapäillään; he eivät etsi

ihmisten ylistystä eivätkä he välitä maailman arvonannosta; heille riittää taakkojen kantaminen tietäen, että Hän tietää jokaisen kuorman jota he kantavat ja jokaisen kiven, jonka he asettavat paikoilleen rakennukseen. Ilman heitä nykypäivän töitä ei voitaisi tehdä. Rohkaise mielesi tällä, heitä ei ole unohdettu.

Mikä ilo on nähdä seurakunnassa niitä jotka vastaanottavat haasteen ja kunnian taakkojen kantamisessa. Kuinka surullista nähdä niitä, joilla ei ole mitään kiinnostusta sellaisiin töihin; tullen ja menen kokouksiin, mutta ilman mitään yhteyttä Herran työhön. Kuinka paljon he menettävätkään ja mitä katumista heillä tuleekaan olemaan! Voidaan ihmetellä, mitä he tekisivät, elleivät "taakankantajat" enää voisikaan olla aktiivisia. Välittäisivätkö he siitä tippaakaan?

Paavali kirjoittaa joistakin taakoista, joita uskollisten palvelijoiden on kannettava. On heikkojen horjuvuuden taakat (Room. 15:1), toisilla olevia arkailuja, jotka meidän on huomioitava käyttäytymisessämme.

Näitä "heikkoja" pyhiä ei koskaan saa ylenkatsoa väheksyvästi. On huolia ja kuormia, joita on niin monen Herran palvelijan harteilla, kuormia, joita myötäkantavat ne, jotka pyrkivät ottamaan vaarin kehoituksesta: "Kantakaa toistenne kuormia, ja niin te täytätte Kristuksen lain." (Gal. 6:2). Huomaa, että verbin "kantaa" tarkka merkitys on "asettautua taakan alle ja kantaa kuorma". Se ei ole vain joitain lyhyitä myötätunnon sanoja, se pitää sisällään, sekä pyhin että käytännöllisin tavoin, taakan painon kantamisen yhtä paljon kuin niiden, joista on suoranaisesti kyse. Lisäksi, on henkilön omien palveluvastuiden taakka, "sillä kunkin on kannettava oma taakkansa" (Gal. 6:5). Sitä ei aina tulla arvostamaan, joskus se väärinkäsitetään ja joskus jää huomaamatta, mutta se ei koskaan jää tunnustusta vaille taivaassa, että sinä olet "taakkojen kantaja".

Seurakunnat tarvitsevat työntekijöitä; taakankantajia ja jakajia tarvitaan kiireisesti. Älkäämme menettäkö mahdollisuutta, vaan kaikki liittykäämme niiden kunnioitettuun joukkoon, jotka auttavat kantamaan todistuksen kuorman, ja niin tehdessämme ansaiten Herran hyväksynnän, tulokset, jotka nähdään vasta, kun "pimeyden kätköt" (eivät pahat asiat, vaan ne jotka eivät nyt ole tiedetty) saatetaan valoon (1 Kor. 4:5).

John Grant

Jobin kirjan opetukset

Tosiasiasissa Jobin kirjassa ei ole täydellisesti selitetty ihmiskärsimyksen mysteeriä. Kuten Wesley Baker sanoo: "Kun Jobin kirja päättyy, ei löydy mitään vastausta kirjoitettuna. Siellä ei ole mitään, mikä tyydyttäisi loogista mieltä!"

Kuitenkin voimme olla varmat näistä kahdesta tosiseikasta: ensinnäkin, Jobin kärsimys ei ollut suoraa seurausta hänen henkilökohtaisesta synnistään. Jumala todisti, että hän oli nuhteeton ja rehellinen mies (1:8: *"Sillä ei ole maan päällä hänen vertaistansa; hän on nuhteeton ja rehellinen mies, pelkää Jumalaa ja karttaa paha."*). Lisäksi Jumala sanoi, että Jobin kolmen ystävän järkeily - että Jumala oli rankaisemassa häntä hänen synneistään - ei ollut oikein (42:8: *"Ottakaa siis seitsemän mullikkaa ja seitsemän oinasta, käykää minun palvelijani Jobin luo ja uhratkaa puolestanne polttouhri, ja minun palvelijani Job rukoilkoon teidän puolestanne. Tehdäkseni hänelle mieliksi en saata teitä häpeälliseen rangaistukseen siitä, ettette puhuneet minusta oikein niinkuin minun palvelijani Job."*).

Toiseksi, vaikkakaan Job ei ollut kärsimässä tekemiensä syntien takia, kuitenkin hänen koetuksensa paljastivat ylpeyttä, itseoikeutusta ja katkeruutta hänen sydämessään. Hän ei saanut vapautusta, ennen kuin hänellä oli näky omasta mitättömyydestään ja Jumalan suuruudesta (42:1-6: *"Silloin Job vastasi Herralle ja sanoi: 'Minä tiedän, että sinä voit kaikki ja ettei mikään päätöksesi ole sinulle mahdoton toteuttaa. 'Kuka peittää minun aivoitukseni taitamattomasti?' Siis on niin: minä puhuin ymmärtämättömästi, asioista, jotka ovat ylen ihmeelliset minun käsittää. Kuule siis, niin minä puhun; minä kysyn, opeta sinä minua. Korvakuulolta vain olin sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni sinut nähnyt. Sentähden minä peruutan puheeni ja kadun tomussa ja tuhassa."*), ja ennen kuin hän oli rukoillut ystäviensä puolesta (42:10: *"Ja kun Job rukoili ystävänsä puolesta, käänsi Herra Jobin kohtalon, ja Herra antoi Jobille kaikkea kaksin verroin enemmän, kuin hänellä ennen oli ollut."*).

Jobin kirjasta opimme joitakin asioita kärsimyksestä:

1. Vanhurskaat eivät ole vapautetut kärsimyksestä.
2. Kärsimys ei välttämättä ole seuraus synnistä.

3. Jumala on asettanut suojaavan esteen vanhurskaiden ympärille.
4. Jumala ei lähetä sairautta tai kärsimystä. Se tulee Saatanalta (Luuk. 13:16: *"Ja tätä naista, joka on Aabrahamin tytär ja jota saatana on pitänyt sidottuna, katso, jo kahdeksantoista vuotta, tätäkö ei olisi pitänyt päästää siitä siteestä sapatinpäivänä?"*; 2 Kor. 12:7: *"Ja etten niin erinomaisten ilmestysten tähden ylpeilisi, on minulle annettu lihaani pistin, saatanan enkeli, rusikoimaan minua, etten ylpeilisi."*).
5. Saatanalla on jotakin valtaa pahojen ihmisten (saabalaisten ja kaldealaisten) maailmassa, yliluonnollisissa katastrofeissa (tulitaivaasta), säässä (suuri tuuli), sairaudessa (Jobin paiseet) ja kuolemassa.
6. Saatana voi tuoda näitä asioita uskovalle ainoastaan Jumalan sallimana.
7. Mitä Jumala sallii, Hänen usein sanotaan niin tekevän. *"Ottammehan vastaan Jumalalta hyvää, emmekö ottaisi vastaan pahaakin?"*
8. Meidän tulisi nähdä asiat Jumalalta tulevana, Hänen sallimanaan, eikä Saatanalta. *"Herra antoi, ja Herra otti; kiitetty olkoon Herran nimi."*
9. Jumala ei aina selitä kärsimyksemme syytä.
10. Kärsimys kehittää kestävyyttä.
11. Vieraillessamme kärsivien pyhien luona, meidän ei tulisi olla tuomitsevaisia.
12. Meidän tulisi tehdä vierailumme lyhyiksi.
13. Ihmisjärkeilyistä ei ole apua. Vain Jumala voi lohduttaa täydellisesti.
14. Jobin kirjan lopusta me näemme, että *"Herra on laupias ja armahtavainen."* (Jaak. 5:11). Me myös opimme, että ainakin joskus, väärät tehdään oikeiksi tässä elämässä.
15. Jobin kärsivällisyys kärsimyksissä osoitti Jumalan oikeaksi.
16. Jobin kärsivällisyys todisti Saatanan olevan väärä syyttäjä ja valehtelija.
17. "Ihminen on suurempi kuin asiat, jotka ympäröivät häntä ja, mikä tahansa hänen omaisuuttaan tai

Jobin kirjan opetukset

perhettään kohtaakaan, Jumala on aivan yhtä totuudenmukaisesti ylistettävä ja luotettava kuin ennenkin"

18. Meidän tulisi varoa esittämästä varmoja väitteitä, jotka eivät salli poikkeuksia.
19. Saatana ei ole kaikkialla oleva, kaikkivoiva eikä kaikkietävä.
20. Vaikka Jumala sallii ansaitsematonta kärsimystä, Hän on silti oikeamielinen ja hyvä.

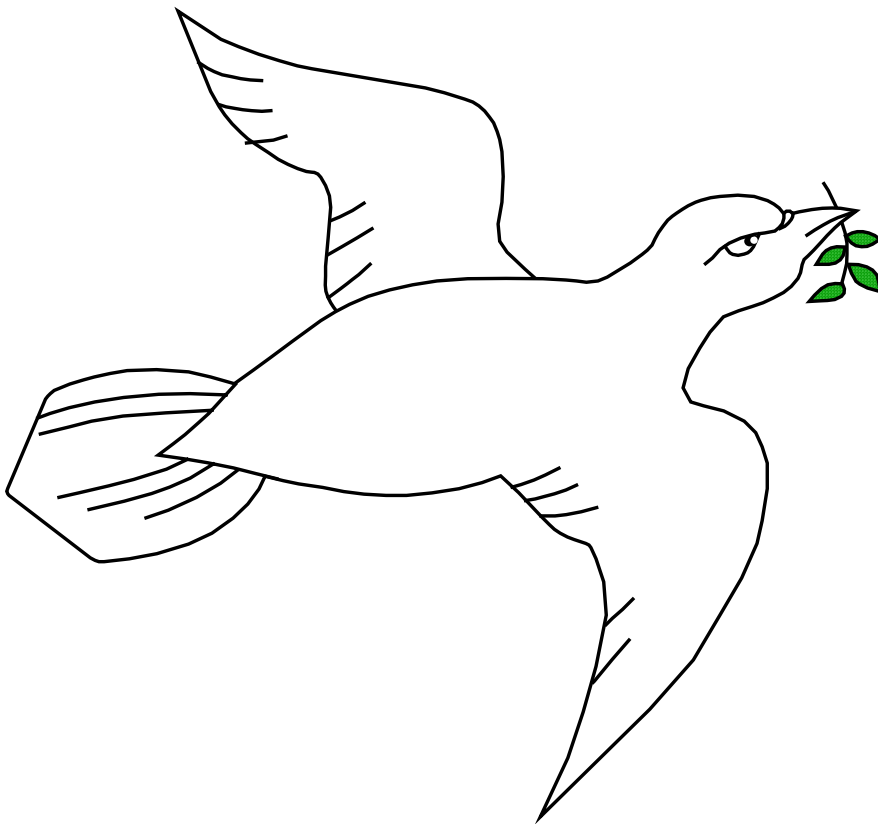
Muista raamatunkohdista saamme lisävaloa joistakin syistä, miksi Jumala sallii pyhiensä kärsivän:

1. Joskus se on seurausta tuomitsemattomasta synnistä elämässä (1 Kor. 11:32: *"mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kanssa kadotukseen tuomittaisi."*).
 2. Se on keino millä Jumala kehittää hengellisiä armoja, kuten kärsivällisyyttä, pitkämielisyyttä ja nöyryyttä (Room. 5:3-4: *"Eikä ainoastaan se, vaan meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa"; Joh. 15:2: "Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän."*).
 3. Se puhdistaa epäpuhtauksia tai saastaisuuksia uskovan elämästä niin, että Herra näkee Hänen kuvansa heijastuvan täydellisemmin (Jes. 1:25: *"minä käännän käteni sinua vastaan ja puhdistan sinusta kuonan niinkuin lipeällä ja poistan sinusta kaiken liijyn."*).
 4. Se mahdollistaa, että Jumalan lapsi voi lohduttaa muita saman tapaisella lohdutuksella, millä Jumala lohdutti häntä (2 Kor. 1:4: *"joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa,*
- voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa ahdistuksessa ovat."*).
 5. Se mahdollistaa, että pyhä voi jakaa Vapahtajan ei-sovituksellisia kärsimyksiä, ja siten olla vielä kiitollisempi Hänelle (Fil. 3:10: *"tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta"*).
 6. Se on tarkoituksellinen opetus taivaan ja maan olennoille (2 Tess. 1:4-6: *"niin että me itsekkin Jumalan seurakunnissa kerskaamme teistä, teidän kärsivällisyydestänne ja uskostanne kaikissa vainoissanne ja ahdistuksissa, joita teillä on kestäväänä ja jotka ovat osoituksena Jumalan vanhurskaasta tuomiosta, että teidät katsottaisiin arvollisiksi Jumalan valtakuntaan, jonka tähden kärsittekin, koskapa Jumala katsoo oikeaksi kostaa ahdistuksella niille, jotka teitä ahdistavat"*). Se osoittaa heille, että Jumalaa saatetaan rakastaa vain Hänen itsensä takia, eikä vain Hänen jakamiensa suosionosoitusten takia.
 7. Se on vakuutus Jumalan lapseudesta, koska Jumala kurittaa vain niitä, joita Hän rakastaa (Heb. 12:7-11: *"Kuritukseksenne te kärsitte; Jumala kohtelee teitä niinkuin lapsia. Sillä mikä on se lapsi, jota isä ei kurita? Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osallisiksi tulleet, silloinhan te olette äpäreitä ettekä lapsia. Ja vielä: meillä oli ruumiilliset isämme kurittajina, ja heitä me kavahdimme; emmekö paljoa ennemmin olisi alamaiset henkien Isälle, että eläisimme? Sillä nuo kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, oman ymmärryksensä mukaan, mutta tämä kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että me pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeensä antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut."*).

Jobin kirjan opetukset

8. Se saa pyhät luottamaan yksin Jumalaan eikä omaan voimaansa (2 Kor. 1:9: *"ja itse me jo luulimme olevamme kuolemaan tuomitut, ettemme luottaisi itseemme, vaan Jumalaan, joka kuolleet herättää."*).
9. Se pitää Jumalan kansan lähellä Häntä (Ps. 119:67: *"Ennenkuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi."*).
10. Se on tulevaisuuden kunnian pantti (Room. 8:17-18: *"Mutta jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme. Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin."*).
11. Jumala ei koskaan salli meitä kiusattavan yli sen mitä me kestäimme (1 Kor. 10:13: *"Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus; ja Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää."*).
- "Katso, me ylistämme autuaiksi niitä, jotka ovat kestäneet; Jobin kärsivällisyyden te olette kuulleet, ja lopun, jonka Herra antaa, te olette nähneet. Sillä Herra on laupias ja armahtavainen."* (Jaak. 5:11b).

William MacDonald

Seurakunnan todistuksen perustus

Tällä kertaa paneudutaan Jumalan paikalliseen todistukseen - seurakuntaan - tuohon perustukseen, joka on myös perusta paikalliselle todistukselle.

Tutkitaan ensiksi Matt. 16: 13-20. "Kun Jeesus tuli Filippuksen Kesarean tienoille, kysyi hän opetuslapsiltaan sanoen: "Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?" Niin he sanoivat: "Muutamat Johannes Kastajan, toiset Eliaan, toiset taas Jeremiaan tahi jonkun muun profetoista". Hän sanoi heille: "Kenenkä te sanotte minun olevan?" Simon Pietari vastasi ja sanoi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika". Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa." Silloin hän varoitti vakavasti opetuslapsiaan kenellekään sanomasta, että hän on Kristus."

Pankaa merkille äskeisessä raamatunkohdassa mainittu paikka, Filippuksen Kesarea. Seuraavaksi tarkastellaan kohtaa 17:24 - 18:4, huomatkkaa, että nyt mainitaan eri paikka, Kapernaum: "Ja kun he saapuivat Kapernaumiin, tulivat temppliveron kantajat Pietarin luo ja sanoivat: "Eikö teidän opettajanne maksa temppliveroa?" Hän sanoi: "Maksaa". Ja kun hän tuli huoneeseen, kysyi Jeesus häneltä ensi sanaksi: "Mitä arvelet, Simon? Keiltä maan kuninkaat ottavat tullia tai veroa? Lapsiltaanko vai vierailta?" Ja kun hän vastasi: "Vierailta", sanoi Jeesus hänelle: "Lapset ovat siis vapaat. Mutta ettemme heitä loukkaisi, niin mene ja heitä onki järveen. Ota sitten ensiksi saamasi kala, ja kun avaat sen suun, löydät hopearahan. Ota se ja anna heille minun puolestani ja omasta puolestasi." Sillä hetkellä opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö ja sanoivat: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?" Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sentähden, joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa."

Ja nyt katsokaa jakeita 18:12-20: "Mitä arvelette? Jos jollakin ihmisellä on sata lammasta ja yksi niistä eksyy, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää vuorille ja mene etsimään eksynyttä? Ja jos hän sen löytää, totisesti minä sanon teille: hän iloitsee enemmän siitä kuin niistä yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä, jotka eivät olleet eksyneet. Niin ei myöskään teidän taivaallisen Isänne tahto ole, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen. Mutta jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahdenkesken; jos hän sinua kuulee, niin olet voittanut veljesi. Mutta jos hän ei sinua kuule, niin ota vielä yksi tai kaksi kanssasi, 'että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla'. Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän sinulle, niinkuin olisi pakana ja publikaani. Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa. Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä." Jumala siunaa meille Sanansa tutkimisen.

Monesti nykyään olen syvästi huolestunut nuorista, jotka elävät tänä aikana. Siksi, että tämän päivän kristikunnassa he joutuvat kohtaamaan perinteistä aiheutuvaa hämmennystä, erilaisten tunnustusten aiheuttamaa hämmennystä, he kohtaavat karismaattista hämmennystä. Ja nuori uskova joutuu harjoittamaan sydäntään kohdatessaan kaikkea tällaista. On hyvä kysymys: "Uskommeko todella, että Jumala ensin pelastaisi sieluja, päästäisi helvetistä, synnistä ja Saatanasta, ja sitten jättäisi heidät ilman ohjausta, suojelua ja hallintaa matkallaan taivaaseen?" Eikö ole järkevää ja raamatullista kysyä: jos kerran Jumala on pelastanut sielun, jopa tuollaisten olosuhteiden keskellä, eikö ole oikein, että Kirjoitusten tulisi ohjata heidän polkuaan, osoittaa heille paikka, ja osoittaa heille, missä heidän tulisi kokoontua? Luulen, että tämä on sekä raamatullista että järkevää. Juuri tästä syystä haluan nyt laittaa sydämelleme

Seurakunnan todistuksen perustus

kysymyksen: Olemmeko tyytyväiset yhteydessämme paikkaan, jossa Jumala haluaisi meidän kokoontuvan?

Ei varmaankaan ole tarpeellista käsitellä sanan "seurakunta" merkitystä tässä kokouksessa. Tässäkin kaupungissa on useita rakennuksia, jotka kantavat tätä sanaa ilmoituskylteissään. Mutta monet meistä ovat riittävän kypsiä sanomaan, ettei se ole sanan "seurakunta" raamatullista käyttämistä. Emme aio katsoa sanakirjasta sen merkitystä, koska siellä se esitetään rakennuksena tai organisaationa, vaan sen Uudessa testamentissa esitettyä merkitystä.

Uudessa testamentissa sillä kuvataan ryhmää ihmisiä, jotka sanan oikeassa merkityksessä ovat kutsuttuina ulostulleita tai uloskerääntyneitä. Itse asiassa tulemme huomaamaan, ettei Sana niinkään kiinnitä huomiota paikkaan vaan ihmisiin, kun käsittelemme sanaa "seurakunta". Joku nuori uskova saattaa tosin kysyä: "Eikö sen vuoksi ole oikeutettua, että paikan, missä Jumala pelasti minut, tulisi olla se paikka mihin minun tulisi suunnata energiani ja toimintani Jumalan asioissa? Eikö se olisi tyydyttävää? Väitän, että se on riittämätöntä. Ei ole kyseessä pelkkä yhteensattuma; siinä on muutakin. Sitten joku voi sanoa: "Mutta minusta on niin mukava kokoontua täällä, sellaisessa seurassa; ja koska minun vanhempani ovat myös tekemisissä sen kanssa. Niinpä tämä on kaikkein sopivinta minulle."

Tulen osoittamaan jokaiselle sydämelle, että on olemassa korkeampi periaate kuin tuo äsken mainittu. Mutta sitten joku sanonee: "Mutta minä niin rakastan näitä ihmisiä tässä kokoontumisessa! Ja valitsen heidän kanssaan yhteydessä olemisen!" Tulen lisäksi osoittamaan, että tätäkin korkeampi periaate on olemassa. Koska jos olette kokoontuneina jossain vain siksi, että pidätte siellä olevista ihmisistä, mitä sitten tapahtuu, kun joudutte erimielisyyksiin joidenkin heistä kanssa, eikä se side, joka teitä siellä pitää enää kestäisikään?

Tarvitsemme jotakin syvempää kuin tämä. Itse asiassa tarvitsemme raamatullista vakuutusta, joka tulee yksin kirjoituksista, ei perinteistä tai eri tunnustuksista. Se vakuutus ei voi eikä saa tulla ihmisistä, vaan Raamatusta yksin.

Tästä syystä aloin tutkimisen Matteuksen evankeliumista, koska se on ainoa

evankeliumi, jossa sana "seurakunta" mainitaan. Siksi tutkimme Raamatun ensimmäistä kohtaa, jossa sana "seurakunta" tuli Vapahtajan huulilta. Olemme myös lukeneet ne kaksi muuta kohtaa, jossa Herra itse käytti tätä sanaa. Ja huomaatte välittömästi, että niillä on näissä kohdissa tietty eroavaisuus ja merkitysero. Matt. 16:ssa Herra käytti sanaa näin: "Minä rakennan seurakuntani". Tämä löytyy myös tuon luvun kolmen ilmestyksen sisällössä. Ensimmäinen oli suoraan Isältä Pietarille, Kristuksen ilmestys.

Tutkitaan hetkinen sen merkitystä Herralle. Kuulkaa Pietarin sanat: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika". Herra Jeesus saattoi sanoa Pietarille ja tunnustaa, että tämä ilmestys tuli Isältä. Se on ilmestys koskien Kristusta. Mutta Hän antaa toisenkin ilmestyksen. Katsoen Pietariin Hän sanoo: "Sinä olet Pietari"; sana joka viittaa pieneen kiveen. "Mutta tälle kalliolle" - ja Herran ilmoituksessa nämä kaksi sanaa tarkoittavat eri asiaa. Tämä jälkimmäinen sana tarkoittaa valtavaa kiveä, joka luonnollisesti oli ilmestys Hänen jumaluudestaan; ilmestys joka koski Hänen persoonaansa. Ja Hän esittää asian näin: "Minä rakennan seurakuntani".

Saatatte kysyä, mikä tässä nyt on niin merkityksellistä. Näette sen Matteuksen evankeliumin kontekstissa. Nähkää aiemman luvun korostus Kristuksen persoonasta. Ensimmäiset neljä lukua ovat yhteenveto tästä: profetiat Kuninkaasta, korostuksen ollessa Kristukseen. Saatatte sanoa: "Heidän olisi pitänyt ymmärtää se". Lukekaa luvusta 5 lukuun 7: tässä on Kuninkaan ja Hänen kuningaskuntansa perusolemus. Ja kuunnelkaa ja huomatkaa, kuinka Herra opettaa ja saattaa tietoon Hänen kuningaskuntansa perusperiaatteet, jota ihailemme. Mutta katsokaa luvusta 8 lukuun 11, jotka on nähtävissä kolmena ryhmänä. Tässä on Kuninkaan arvo. Tämä on Se, joka voi käsitellä kaikkia tilanteita, olivat ne sitten fyysisiä, materiaalisia tai hengellisiä.

Mutta mitä tapahtuu; Jeesus hyljätään, Häntä halveksitaan ja vieroksutaan. Jakeesta 12 löydätte ikäänkuin ketjun. Nyt Herra on siirtynyt maan ääriosaan, Filippiuksen Kesareaan. Ja siellä Kristuksen ilmestys edeltää seurakunnan ilmestystä. Raamatun ensimmäinen maininta seurakunnasta kuuluu: "Minä rakennan seurakuntani". Se on siis

Seurakunnan todistuksen perustus

Hänen omaisuuttaan - hyljätyn, halveksitun ja vieroksutun Kuninkaan. Mutta nyt Hän aikoo rakentaa sen, mikä tulisi olemaan täysin ainutlaatuinen. Hän on sen rakentaja. "Minä rakennan seurakuntani", sanoo Herra. Ei Aabrahamin teltoihin, ei Mooseksen ilmestymajaan, ei Salomon temppeleihin. Herra sanoi ainutlaatuisesti ja tarkasti: "Se on minun". Hylkäämisensä paikassa Hän aikoo kutsua ulos oman seurakuntansa maasta ja aikoo rakentaa heistä sen, mitä kutsuu nimellä "seurakuntani".

Eikö tässä ole kyseisen dispensaation, aikakauden, seurakunnan paljastaminen, esiintuominen? Siinä on se, joka tulee kehittymään, alkaen Apostolien teoista Helluntaina. Kulkien läpi koko tämän aikakauden tempaukseen saakka. Tässä on se, minkä Herra edeltä ilmoittaa kolmannen ilmestyksensä tuloksena, ilmestyksen rististä. Ja ristin ilmestyksen tuloksena syntyisi se, mitä Herra kutsuu "seurakunnakseen" - dispensaation seurakunta. Katsokaa sitä yksinkertaisesti, ja iloisena: tässä on sitä, mitä Herra tekee tänäkin päivänä. Herra pelastamassa ulos maan väkeä, rakentamassa siitä seurakuntaansa, joka on Hänen ruumiinsa - se joka kuuluu Hänelle. Tämä seurakunta tulisi säilymään, ja ajan lopussa tuleva Hänen lahjakseen. Se on tämän dispensaation seurakunta.

Pyydän, älkää puhuko universaalseurakunnasta, älkääkä puhuko seurakunnasta maan päällä - pelkästään siitä syystä, ettei kyseisiä sanoja löydy Raamatusta. Mutta tässä on se, jonka Herra määrittelee "omakseen". Se kuuluu Hänelle. Hän on sen rakentaja. Tämä seurakunta tulee kohtaamaan vihollisen, Haadoksen portit, jotka puhuvat kuolemasta itsestään, jotka toivat lohduttomuuden ja tuhon. Olkoon mikä tahansa todistus Jumalasta maan päällä, "tuonelan portit eivät sitä voita". Se johtuu siitä, että Hän joka nuo portitkin loi, on ostanut meidät pois sen vallasta. Hän, joka astui kuolemaan, nousi ylös kuolemasta suurena voittajana sen toisella puolella. Tähän seurakuntaan ei kuolema tule koskemaan tai vaikuttamaan siihen. Se on se, joka tulee yltämään kuoleman yli. Jokaisesta maasta, seudusta, jokaisesta sivilisaatiosta tässä ajassa: kansa, ulostullut, hyljätty, yhteiskunnan ulkopuolinen, mutta Kristuksen kanssa - "minun seurakuntani" on sana, jota Herra siitä käyttää.

Mutta pitäen tämän mielessä, katsomme Matt. 18:aa. Tässä kohdassa Herra käyttää samaa sanaa, mutta eri kontekstissa. Hän sanoi: "Kertokaa se seurakunnalle". Nyt mitä ilmeisemmin ja selvästi, Hän ei voi tarkoittaa samaa yhteyttä kuin Hän käytti Matt. 16:ssa. Miten voisitte kertoa jotain sellaiselle seurakunnalle, joka tulisi leviämään maailman ääriin, eri aikoina, osan siitä ollessa maan päällä, osan taivaassa - täydellisesti mahdotonta. Herra ei käyttänyt sanaa tuon aikakauden seurakunnan mielessä, vaan Hän käyttää sitä kuvaten paikallisseurakuntaa. Erillinen, muista erottuva, eroitettu - siinä se on: ryhmä, jolla tulisi olemaan tietty ominaisuus. Hän siis käski kertomaan seurakunnalle. Pian Hän antaa taustan sille: kerro se ihmisille, jotka olivat yhteydessä Häneen.

Mutta opetuksen lopussa Hän tulee peruseriaatteeseen. Tässä kohtaa prepositio on selittävä: "Sillä missä kaksi tai kolme...". - siinä on koostumus - "ovat kerääntyneet", ja "siellä" -sana painottaa seurakuntaa - "Minun nimessäni", siinä on perustus. Ja tuosta ryhmästä Herra sanoo: "siellä minä olen heidän keskellensä". Tuo tosiasia tulee antamaan ominaispiirteet sille, mitä Hän kutsuu seurakunnakseen. Koostumus, kokoontuneet, perustus - "minun nimessäni" - ja Hän sanoo: "Siellä Minä olen". Ja se muoovaa tuon seurakunnan ominaispiirteet.

Mitä se tarkoittaa? Sitä, ettei Herra ole edeltä ilmoittamassa rakennuksia, vaan ihmisryhmää. Ja Hän edeltä sanoo tuon ryhmän edustavan ja heijastavan - uudestisyntyttävänä - Häntä. Ja tämän Hän sanoi Hänen hylkäämisensä paikassa. Juuri siellä missä Hänen nimensä kiellettiin, pilkattiin, hylättiin. Herran mukaan tulisi olemaan ryhmä, ehkä pieni, kokoontuminen jolla on perustus, joka itse asiassa on Hänen heijastuksensa.

Tämä on Hänen opetuksensa huippukohta tässä raamatunosassa. Huippukohta, joka alkaa luvussa 17. Ei Filippuksen Kesareassa, maan rajoilla, vaan Kapernaumissa, jota tässä evankeliumissa kutsutaan Hänen omaksi kaupungikseen. Tämä on tärkeää, koska siellä opetus alkoi. Ja seuraavassa osiossa on neljä sanaa, joihin haluan teidän kiinnittävän huomiota: niihin jotka esiintuovat ja valoittavat näiden ihmisten ominaisuuksia, jotka tästä lähin tullaan yhdistämään

Seurakunnan todistuksen perustus

Kristuksen todistukseen - todistukseen Hänen hylkäämisensä paikassa.

Ensimmäinen sana on tämä: Pietari saapuu veronkantajien vaivaamana. Pietari tiedustelee velvollisuuttaan kantaa veroa Kristuksen puolesta. Ja silloin Herra vie Pietarin asian äärelle: "Pietari, keneltä..." Pietari pakottautuu vastaamaan: "vierailta". Siihen Herra vastaa: "Sitten lapset ovat vapaat". Mitä Pietari oppi sinä päivänä? Hän oppi hyvin yksinkertaisen asian: Kristukseen liittyminen merkitsee tulemistä kohdelluksi vieraana. Ja tämä tapahtui Hänen omassa kotikaupungissaan. Mitä tämä kaikki tarkoittaa? Tämä koskee niiden ihmisten henkilöisyyttä, joista muodostuu seurakunta. Painotus ei ole paikassa, vaan ihmisissä. Ja sana jota käytetään on: "vieras". Mitä tämä sitten tarkoittaa? "Pietari, huomaathan, ettei yhteys Kristukseen nyt ole pelkkää pelastumista (ks. Joh. 1), eikä vain palvelua (ks. Luuk. 5). Mutta Pietari, tämä on painostusta ja täyttä totta, kun erottaudut Kristuksen kanssa." Se on samaistumista Häneen. "Tässä on todellisuus, Pietari: jos olet liittynyt Häneen, sinua kohdellaan vieraana". Eikö se ole vieläkin totta?

Kun me liitymme Häneen todistuksessa, se leikkaa poikki joka ikisen sosiaalisen siteen. Peruseriaate on tämä: yhteys Häneen on se elintärkeä seikka. Se ei katko pelkästään jokaista sosiaalista sidettä, mutta se katkoo myös jokaisen poliittisen siteen. Se tarkoittaa, että tuo ryhmä tulee eroittautumaan maan jokaisesta poliittisesta siteestä. He yksinkertaisesti eivät voi sekaantua maan politiikkaan - ja samalla olla liittyneenä Persoonaan, joka on hyljätty. Ja hyljättyyn liittyminen merkitsee, että he tulevat olemaan ulkopuolisia - yhteiskunnasta ja politiikasta, joka kuuluu maailmaan. Olemmeko ymmärtäneet tämän oikein? Tämä ryhmä, jota Herra on muovaamassa, tulee muodostumaan vieraista. Maan päällä heistä tulee kodittomia, kuten Herrakin oli. He ovat hyljättyjä, kuten Herrakin. He ovat ulkopuolella yhteiskunnasta, politiikasta ja uskonnollisuudesta, joka kuului menneeseen kulttuuriin. Tämä on ensimmäinen seikka - liittyvänä todistukseen Hänestä. Läpi seurakunnan historian tämä opetus on täytynyt oppia - ja uudelleen oppia. Ja edelleen se tulee oppia meidän kaupungissammekin: että yhteys Kristukseen katkaisee jokaisen yhteiskunnallisen,

poliittisen ja uskonnollisen siteen, joka on yhteydessä taakse jääneeseen kulttuuriin.

Samaan aikaan tapahtui muutakin: opetuslasten keskuudessa oli kinastelu - kinastelu, jota lukemattomat Herran seuraajat ovat aikojen saatossa kinastelleet: kuka olisi suurin? Ja he ajattelevat paikan, aseman ja vallan ehdoin. Tuohon tilanteeseen Herra astuu taas opastamaan, ja miten? Hän ottaa pienen lapsen, asettaa tämän lapsen keskelle ja sanoo: "ellette käänny ..." - oletteko muuten nähneet kääntymätöntä kristittyä...- "ette tule edes olemaan valtakunnassa". Eikö tämä ole suoraa puhetta, mutta aika erikoista? Mitä Herra oikeastaan opettaa tällä? Että niillä, jotka ovat liittyneet Häneen, ei kyseessä ole pelkästään patriotismi - se on poisleikattu. Tässä on kyse ihmisylpeydestä, joka täytyy leikata pois. Pieni lapsi - siinä on avain ratkaisuun. No mitä siinä lapsessa sitten on niin erikoista? Tämä pieni lapsi ei ole pelkästään nöyrä ja yksinkertainen, vaan hän on kykenevä oppimaan. Se on sitä, mitä voi kehittää ja opettaa. Herra vihjaa, että tässä uudessa yhteisössä, joka tulisi syntymään - seurakunnassa - ei olisi nokkeluutta, tutkinnon suorittaneita, joita ihmiset seuraisivat, vaan se tulisi olemaan tietynlainen asenne, joka heijastuu juuri pienestä lapsesta. On siis kyse oppikykyisyydestä, ei ainoastaan henkilöisyydestä. Oppikykyisyydestä, joka tulee yhteydestä Kristukseen.

Alamme vähitellen havaita, että tässä on yksi selkeä Kristukseen liittyneiden ihmisten ominaispiirre. Ei ole kyse siitä, etteivätkö lapset kasvaisi. Jolleivät kasva, jotain on pielessä. Jos jäädään lapsiksi, se viestii, ettei ole tapahtunut kehitystä (ks. Galatalaiskirje, Korinttolaiskirjeet, Hebrealaiskirje). Juuri siinä ympäristössä missä he ovat kasvaneet, Herra etsii omienkin opetuslastensa havaintokykyä: tällaisia ihmisiä tulisi olemaan seurakunnassa - paikallisseurakunnassa. Tämä on se toinen sana. Henkilöllisyys: vieras. Tämä katkaisee jokaisen humanin isänmaallisuuden siteen. Lapsi: oppikykyinen. Heitä voidaan siis ohjata. Eli lapsi tulee oppimaan, kehittymään - ilmapiirissä, joka löytyy tästä seurakunnasta.

Kolmas sana, jota Herra käyttää, on lampaat. Tässä ei ole kyse henkilöisyydestä tai nöyryydestä - tässä on kyse vastuusta. Se vihjaa, että tässä kokoontumisessa tulee

Seurakunnan todistuksen perustus

olemaan ihmisheikkoutta, mutta myös sitä, joka kuvastaa Suuren Paimenen ominaispiirteitä - Hyvän Paimenen, Johtavan Paimenen. Ja siellä tulee vallitsemaan huolenpito toinen toisistaan. Ja Hän osoittaa, kuinka tämä huolenpito heijastuu eniten Hänestä itsestään ja jota sitten tulee jakaa muille siinä ryhmässä. Luuk. 15:ssa tarinan kadonneesta lampaasta täytyy tarkoittaa kadotettua syntistä. Mutta hyvin todennäköisesti tässä Matt. 18:ssa tarinan kadonneesta lampaasta täytyy tarkoittaa Herran pyhää. Kielen käyttö näissä on silmiinpistävän erilainen. Luukkaan kohdassa sanotaan: "Kunnes hän löytää sen". Mutta taas Matteuksen kohdassa sanotaan: "Jos hän löytää". Herra vihjaa yhteisestä huolenpidosta, joka tulee ilmenemään tässä ryhmässä, joka on liittynyt Häneseen.

Onko meillä yhteistä huolenpitoa? Olemmeko huolestuneet siitä nuoresta uskovasta, joka on joutunut väärään seuraan? Olemmeko huolestuneet siitä toisesta nuoresta, joka on ottanut väärän askeleen ja harhautunut? Olemmeko huolissamme siitä vanhemmasta uskovasta, jossa ilmenee väärää ruokahalua? Onko meillä halukkuus olla vastuussa toisistamme? Voisin kehittää tätä vaikka kuinka pitkälle, lähtien Jumalan nostamista paimenista, jotka heijastavat Ylipaimenta. Voisin puhua heidän nimeämisestään, vallastaan, toiminnastaan ja luotettavuudestaan. Yritän tuoda jokaiselle sydämelle ne ominaisuudet, jotka tulevat esiintuomaan niitä, jotka ovat yhteydessä Kristukseen. Ei ole pelkästään joukko vieraita ja lapsenomaista oppimiskykyä - ja Jumala tulee kyllä nostamaan tälle kokoukselle opettajia - mutta tulee olemaan myös yhteinen huolenpito, joka heijastaa Paimenta.

Nyt tulen viimeiseen kohtaan. Herra käyttää jakeessa 15 sanaa "veljet": "jos sinun veljesi...". Tässä on uusi ominaisuus niistä, jotka ovat yhteydessä Häneseen todistuksessa - määräysvallasta. Jos veljesi rikkoo, Jumalaa vastaan, mitä tulee tehdä? Tämä ryhmä on ainutlaatuinen - se on liittynyt Kristukseen. Ja tässä on kyseessä synti, rikkomus Jumalaa kohtaan. Mitä toimenpiteitä tulee tehdä? Salaavatko he sen, peittävätkö sen, ovatko välittämättä siitä? Niin ei voida tehdä, koska kyseessä on liitto Kristuksen kanssa. Tässä annetaan menettelytapa: menkää ensimmäiseksi sen veljen tykö. Mutta jollei

tämä tuo tulosta, veli ei ryhdistäydykään, sitten seuraa ryhmälähestyminen: "Ota kanssasi yksi tai useampi", koska yhden tai useamman todistuksella jokainen sana vahvistetaan. Mutta jos veli edelleen pysyy synnissään, löytyy kolmas toimenpide: kerro se seurakunnalle. Tämä seurakunta voi siis toimia, päättää ja tutkia - siksi kehoitetaan: "kerro se seurakunnalle".

Ja kun seurakunta toimii, mitä sitten tapahtuu? "Olkoon kuin pakana tai publikaani" Nämäkin ovat rakastettuja, mutteivät ne ole tätä yhteisöä, eivät tätä kokoontumista - he ovat todennettavasti ulkopuolella. Voit olla joko sisällä tai ulkopuolella. Mutta joku sanoo: "Voimmeko todella toimia näin? Tämä tapaus pitää kai viedä korkeammalle vallanpitäjälle." Siis aluevalvojalleko? Ei löydy Kirjoituksista. Kaupunginvastaavalle? Ei löydy Kirjasta. Senaatilleko? Ei löydy sitäkään. Yleiskokoukselleko? Ei löydy sitäkään. On vain yksi ainoa paikka, johon paikallisseurakunta voi turvautua korkeampana päättäjänä, ja se on itse taivas. Eikä taivaan ja paikallisseurakunnan välissä ole yhtään mitään. Ei mitään episkopaalipiispaa, yleiskokouksen välittäjää tms. - on vain Herra itse kirkkaudessa. Ja siinä yhteydessä tuo asia tuodaan taivaalle itselleen. Ja se asia esitetään rukouksessa.

Tässä kurinpidon tapauksessa kaikki tulee näkyviin selkeydessään ja silmiinpistävästi: määräysvalta on siellä, missä Hänen läsnäolonsa tunnetaan - ja tullaan tuntemaan. "*Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä.*" Koko asian ydin on tuossa Nimessä. Kyseessä ei ole raamatullisen opin nimi. Me kunnioitamme joka ainutta raamatullista oppia, muttemme kokoonnu opin nimessä. Se ei ole teeman nimi. Emme kokoonnu minkään Vanhan testamentin teeman, Helluntain tms. ympärille. Me kyllä uskomme Helluntaihin tapahtumana. Me emme kokoonnu seurakunnan hallitsemisen metodin nimessä. Uskomme seurakunnan johtamiseen, muttei se ole kokoontumisemme nimi. Emme kokoonnu historian suurmiesten nimissä. Miesten, jotka ovat jättäneet merkkinsä seurakuntaan ja sen muistiinkirjoituksiin, oli sitten kyseessä Luther, Wesley, Knox, Darby tai Kelly. Me hylkäämme jokaisen maahan sidotun nimen.

Seurakunnan todistuksen perustus

Nimi, jossa ainoastaan kokoonnumme, eroittaa ja tuo esiin tämän aikakauden pyhät, on Herran Jeesuksen Kristuksen Nimi. Joku saattaa sanoa: "Miksi et laita sitä talon katolle?" Mutta eikö juuri se olisi paluuta Vanhan testamentin toimintatapoihin, fyysisine rakennuksineen? Eikö se avaisi tietä vanhoille tavoille musiikilla, lasikuvilla, tuoksuilla - kaikki tyypillisiä menneen aikakauden toimintatapoja. Ne ovat kaikki poistettu, koska meillä on nyt todellisuus. Ne olivat vain tulevan kuvia, jotka saivat lopun ristin myötä. Se, mitä nyt Uuden testamentin periaatteissa kirkastetaan on tämä: ryhmä, jolla on tietyt ominaisuudet: vieraita, lapsia, lampaita ja veljiä. Ehkä pieni ryhmä, mutta tietoisena Hänen läsnäolostaan: *"Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä"*

Rakkaat pyhät, me emme kokoonnu paikkaan, emme jonkin periaatteen alle; me kokoonnumme Persoonan tykö, joka on voittanut sydämemme. Ja jos tämä Persoonaa on voittanut sinun sydämesi juuri nyt, alistu Hänen vaatimukseensa, hyväksy Hänen johtajuutensa, jotta sinut voitaisiin liittää Häneen. Se olisi hyväksi sinulle - ja todistukselle, Jumalan Sanan vakuuttamana.

Puhukoon Jumala sydämiimme.

Jim Allen

Yhteys Kristukseen - päämäärämme

On eräs omavanhurskauden muoto, joka johtaa monet uskovat epäilemään Jumalan hyväksymistä heidän kohdallaan johtuen epätäydellisyyksistä, joita he löytävät itsestään. Saatat sanoa: "Mutta eikö minun tulisi epäillä sitä, kun havaitsen henkeni ja mielentilani niin vastakkaiseksi sille, mikä on soveliaista kristitylle?"

Se, että sinun tulee tuomita itseäsi, ja nöyrytyä Isäsi edessä näissä asioissa, on erittäin totta, mutta se ei ole millään lailla totta, että vanhurskautesi ja Jumalan hyväksyntä riippuvat sinusta, tai mitattaisiin sinun tilasi tai käyttäytymisesi perusteella. Näin ajatteleminen itse asiassa tukee sitä, että saattaisit olla Isäsi suosiossa olemalla itsessäsi sen suosion arvoinen. Se on yksinkertaisesti omavanhurskautta.

On myös olemassa itse-edistämisen henkilökohtainen ongelma, mikä aina johtaa itseensä pettymiseen. Mutta pettyminen on hyvin eri asia verrattuna itsensä tuomitsemiseen. Todellakin, jos löytyisi todellista itsensä tuomitsemista, itseensä pettymistä ei koskaan ilmenisi. Jos sielun rehellisyydessä ja raittiudessa olen tuominut, "ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää", en varmasti odota mitään itseltäni, ja on hyvin sanottu, että missä ei ole odotuksia, siellä ei voi olla pettymystä.

Mutta olen varma, että monet nuoret uskovat, ja uskallan sanoa, myös eräät vanhemmat, tuntevat erittäin hyvin tuon surkean, ahdistavan kokemuksen, josta olen puhunut nimellä itseensä pettyminen. He ovat monesti aloittaneet raikkaasti; he ovat monesti olleet herätyksessä, ja ovat päättäneet tehdä enemmän Kristukselle. He ovat ajatelleet: "Aion nyt tehdä paremmin; olen enemmän vakavissani siitä kuin olin aiemmin". Mutta se kaikki on päättynyt pettymykseen. Heillä ei ole aavistustakaan, että he yrittävät edistää itseään; he kieltäytyisivät vastaanottamasta sellaista ajatusta. He otaksuvat tietävänsä paremmin, ettei itsestä kannata etsiä hyvää; ja silti heidän pettymyksensä on se karu todiste, että, huolimatta kaikesta heidän raamatuntutemistestaan, he ovat odottaneet tekevänsä itsestään parempia, ja he ovat pettyneitä, koska eivät ole onnistuneet niin tekemään.

Luultavasti kaikkein vahingollisin työ ajatellen kasvua on itsensä työllistäminen. Toiset mielet ovat aina viehättyneitä siitä,

mikä on kokemuksellista. He eivät tunne vapahdusta, ja kokemukseräiset totuudet näyttävät tarjoavan sitä mitä he etsivät. He eivät etsi kasvavaa ymmärrystä Jumalan armosta, tai syvällistä tuttavuutta Herran Jeesuksen Kristuksen kanssa; heidän halunsa kohde on saada vielä tyydyttävämpää kokemusta. Se tarkoittaa, että vanha ihminen on edelleen heidän keskuksensa.

Ja sellaiset sielut ovat alituisesti työllistetyt joko vaikeroimisessa, kuinka vähän he ovat saaneet tai saavuttaneet, tai itsekylläisenä olettamassa, että he ovat saavuttaneet tietyn kokemustason. On usein havaittu, että niiden kirjoituksissa, jotka kannattavat "pyhyttä uskosta", kauneus ja täydellisyys, jota Herra Jeesus on Itsessään kaikkisiunattuna kohteena sydämelle, on hyvin vähän esillä. Hänet on tuotu esiin Sinä, joka voi saada aikaan uuden kokemuksen uskovassa, ja on helppoa nähdä, että uudella kokemuksella on usein huomattavampi paikka mielessä kuin Herralla Jeesuksella Kristuksella.

Tulet huomaamaan, että kun uskovat ovat kokonaan antautuneet kokemukselle – liittyköön se sitten pyhyteen, palveluvoimaan, tai hengelliseen saavutukseen – heillä on aina jotakin vähemmän edessään kuin Jumalan tarkoitus. He joko tavoittelevat, tai ovat tyytyväiset, johonkin vähempään kuin siihen, mihin jumalallinen rakkaus pyrkii, ja ovat siten häviäjiä mittaamattomassa laajuudessa.

Vasta kun Jumalan tarkoitus suuruudessaan on sydämiemme edessä, ja me olemme viehättyneet siitä, silloin meidän kokemuksestamme tulee kuin siitä rakastetun palvelijan, joka saattoi sanoa: "Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koskapa Kristus Jeesus on voittanut minut. Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni; mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa." (Fil. 3:12-14). Tämä on kristillinen kokemus - miehen kokemus, joka ei ajattele kokemustaan, vaan Jumalan tarkoituksen lisääntyvää suuruutta.

Lopulta, itsensä työllistäminen palveluksessa on suuri pidättävä kuorma kristillisessä elämässä. On surullinen tilanne,

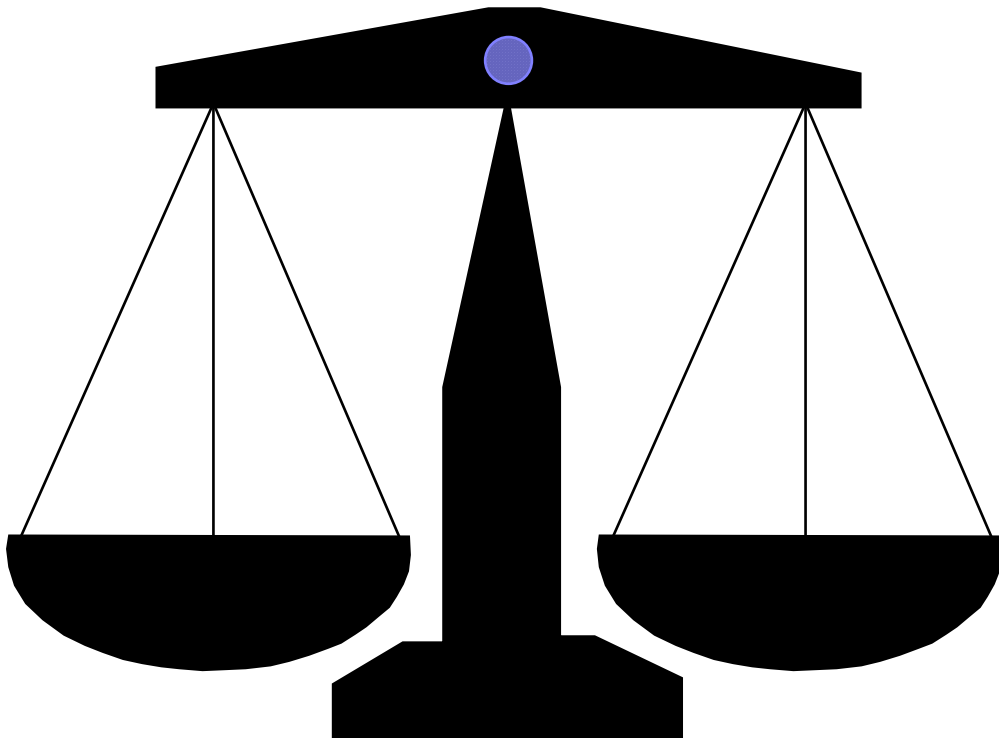
Yhteys Kristukseen - päämäärämme

kun palvelu häiritsee hengellistä kasvua. Palvelus saattaa ottaa sydämen valtaansa kunnes siitä tulee keskustelujen teema, kirjeenvaihdon aihe, ja keskusympyrä, jota ajatukset alituisesti pyörittävät. On mahdollista olla niin kokonaan antautunut palvelukselle, että henkilön mietiskelyt värittyvät siitä, hänen rukouksensa ovat täynnä sitä, ja Jumalan Sanasta tulee yksinkertaisesti louhos, josta voidaan kaivaa materiaalia saarnoihin ja puheisiin. Tämä on suuri tappio sielulle, ja monet ovat siten pidätetyt hengelliseltä kasvulta.

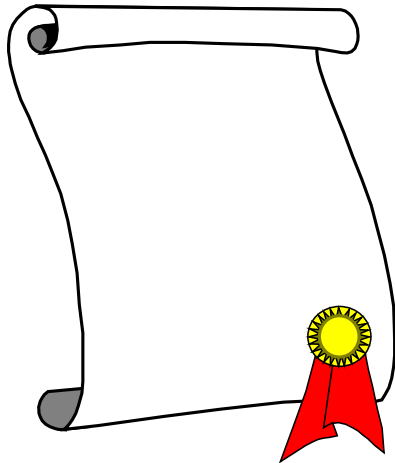
Hyvin usein nuoret uskovat, joilla ei ole edes rauhaa Jumalan kanssa ovat rohkaistuneita astumaan palvelukseen, ja he tulevat niin työllistetyiksi siinä mitä tekevät, ettei heillä ole aikaa oppia tai ottaa paikkaansa Isänsä suosiossa. Siksipä, niin kauan kuin palvelu menestyy, ja he pärjäävät hyvin siinä, he ovat onnellisia. Heidän palveluksensa on heidän elämänsä. Mutta kun menestystä ei ole, ja koko homma näyttää epäonnistumiselta, heidän ilonsa romahtaa. Mikä tahansa, joka työllistää meitä niin, että käännyimme pois hyväksynnästämmme Jumalan edessä ja kasvusta on selvä este, oli se sitten niinkin erinomainen asia kuin palvelus.

Se on niin ihmeellinen hetki uskovalle, kun hän uskon kautta ottaa paikkansa Isän suosiossa - kun hän tietää, että Hän on vastaanottanut hänet kaikessa Herran Jeesuksen Kristuksen vastaanottamisessa. Silloin hän ei ajattele itseään, tai arvollisuuttaan, ollenkaan. Hän ajattelee Herraa Jeesusta - Hänen täydellisyyksiään, Hänen kelpoisuuttaan jumalalliseen suosioon, Hänen ääretöntä hyväksyntäänsä Isänsä puolesta - ja uskon kautta hänellä on pääsy siihen suosioon, johon Hän on niin arvollinen.

Charles Coates

Kansasin senaatin avajaiset

Ajattelin, että saattaisit pitää tästä mielenkiintoisesta rukouksesta, joka lausuttiin Kansasin Senaatin avajaisistunnossa. Rukous näyttää edelleen saavaan joitakin ihmisiä hämmennyksiin.

Kun pappi Joe Wrightiä pyydettiin avaamaan Kansasin Senaatin uutta istuntokautta, jokainen odotti tavanomaisia muodollisuuksia, mutta tätä he kuulivat:

"Taivaallinen Isä, tulemme eteesi tänään pyytämään anteeksiäntoasi ja etsimään Sinun johdatustasi ja ohjaustasi. Tiedämme Sanasi sanovan: "Voi niitä, jotka sanovat pahaa hyväksi", mutta se on täsmälleen sitä, mitä me olemme tehneet.

Olemme menettäneet hengellisen tasapainomme ja täysin muuttaneet arvomme.

Tunnustamme, että olemme pitäneet pilkkanamme Sinun Sanasi absoluuttista totuutta ja selitelleet sitä itse kullekin sopivaksi.

Olemme käyttäneet köyhiä hyväksi ja kutsuneet sitä lotoksi.

Olemme palkinneet laiskuutta ja kutsuneet sitä hyvinvoinniksi.

Olemme tappaneet syntymättömät lapsemme ja kutsuneet sitä valinnaksi.

Olemme ampuneet abortteja suorittaneita ja kutsuneet sitä oikeutetuksi.

Olemme laiminlyöneet lapsiemme kurituksen ja kutsuneet sitä itseluottamuksen rakentamiseksi.

Olemme väärinkäyttäneet voimaa ja kutsuneet sitä politiikaksi.

Olemme himoinneet lähimmäisemme omaisuutta ja kutsuneet sitä kunnianhimoksi.

Olemme saastuttaneet ilmakehän rienauksilla ja pornolla ja kutsuneet sitä ilmaisuvapaudeksi.

Olemme pitäneet pilkkanamme esi-isiemme vanhoja kunniallisia arvoja ja kutsuneet sitä valistukseksi.

Tutki meitä, oi Jumala, ja tunne meidän sydämemme tänään; puhdistä meidät jokaisesta synnistä ja tee meidät vapaiksi. Ohjaa ja siunaa näitä miehiä ja naisia, jotka on lähetetty ohjaamaan meitä Sinun tahtoosi ja avoimesti pyytämään näitä asioita Poikasi, elävän Vapahtajan, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen!"

Palaute oli välitön. Osa lainsäätäjistä käveli vastalauseeksi ulos rukouksen aikana.

Vajaassa kuudessa viikossa, Central Christian Church, jossa Wright toimii pappina, kirjasi enemmän kuin 5000 puhelinsoittoa, joista ainoastaan 47 oli negatiivista palautetta.

Seurakunta saa nyt kansainvälisiä pyyntöjä Intiasta, Afrikasta ja Koreasta tämän rukouksen kopioiden saamiseksi.

Juontaja Paul Harvey lähetti tämän rukouksen ilmoille radio-ohjelmassaan "The Rest of the Story", ja sai laajemman palautteen tähän ohjelmaansa kuin mihinkään aiemmista lähetyksistään.

Saakoon Herran avulla tämä rukous pyyhkäistä yli koko kansamme ja kokosydämisesti tulla toiveeksemme, niin että meitä uudelleen voitaisiin kutsua "yhdeksi kansaksi Jumalan johdossa".

Mikäli mahdollista, välittäisitkö tämän rukouksen eteenpäin ystävillesi. "Jollet ole minkään puolesta, kaadut mihin tahansa."

Joe Wright